

't Huis van Heden

HOSPICE ZUIDOOST-DRENTHE

Maarten (een persoonlijk verhaal van een gast)

Vrij vlot nadat de diagnose acute leukemie was vastgesteld, nam Maarten contact op met 't Hospice in Emmen. Hij had besloten het laatste deel van zijn leven in een hospice door te brengen. Op een donderdag belde hij aan bij 't Hospice en wilde graag zijn kamer bekijken. Zijn woorden: 'Hallo, ik ben Maarten en ik kom hier leren doodgaan,' maakte een diepe indruk op iedereen. Maarten vond zijn kamer prachtig en de ligging in het bos kon in zijn ogen niet mooier. De volgende dag nam hij zijn intrede in de kamer. Maarten was in het begin nog mobiel en hij kon zijn eigen gang gaan. Hij had zijn auto meegenomen en ging nog regelmatig op pad. Zodra hij zou voelen dat het niet meer verantwoord was, zou hij zijn auto wegdoen.

Maarten zag 't Hospice als een leerschool, een plek om te leren sterven en daarna op reis te gaan. Hij genoot van de vele lieve vrijwilligers, schoonmaakster, Icare-medewerkers en professionele coördinatoren, maar hij genoot ook van het eten en drinken en zijn schone kamer. 'Aanvankelijk was het ook best wel beladen in 't Hospice. Bezoek had moeite met gesprekken over de dood, terwijl men weet dat dit een plek is waar dit te wachten staat. Vrijwilligers stonden er wel voor open.' Na een periode werd het vooruitzicht rustiger en minder beladen; we raakten eraan gewend. Gesprekken werden vrijer en mooier. Het proces werd duidelijker. Je wist wat er ging komen en dit werd zachter, geholpen door de vrijwilligers. Ook leer je te begrijpen dat als je wilt weten wat geluk is, je moet weten wat verdriet is. Hetzelfde geldt ook voor boosheid/blijdschap, moe/fit, gespannen/ontspannen, slaperig/helder en honger/verzadiging'.

'Dit alles wordt mogelijk gemaakt door een groep zeer enthousiaste vrijwilligers die klaarstaan om je te helpen waar nodig, die in de gaten houden hoe het met jou gaat. Ze zijn de hele dag bezig om je te ontzorgen. Prachtig!' 'Het geeft mij ruimte,' vertelt Maarten. Ruimte waardoor hij zijn eigen gedachten kon ordenen, ontwikkelen en kon leren. Tijdens de gesprekken met de huisarts wordt gesproken over pijn. Pijn is niet nodig. Ook hier voelt Maarten dat hij wordt ontzorgd. Belangrijk is dat Maarten zich comfortabel blijft voelen. Ook wordt er tijdens deze gesprekken gesproken over grenzen. Tot hoever wil Maarten gaan? 'Als Maarten, Maarten niet meer is, dan is het voor Maarten klaar. Ik wil waardig sterven als Maarten.' Hij omschrijft de gesprekken met zijn huisarts als prachtig en waardevol. 'Je wordt ook goed in de gaten gehouden en er wordt aangegeven hoever je in het proces zit. Ik kon in 't Hospice open zijn in denken, praten, omgaan met anderen en ervaarde weinig blokkades. Ik heb mij niet echt ziek gevoeld. Wel heel bewust geleerd wat leukemie met je lichaam doet en waardoor. Minder energie, minder kracht, minder lucht en veel sneller moe.'

'De vele mooie gebeurtenissen per dag waren altijd cadeautjes, goudklompjes, pareltjes, waardoor mijn humeur zeer goed bleef en mijn vrolijkheid de overhand had.'

Ik hoop dat ik jullie een inkijkje heb kunnen geven, in hoe ik 't Hospice heb beleefd. Een prachtplek die zijn oorsprong te danken heeft aan een prachtvrouw Cecile Saunders. Zij vond dat de palliatieve zorg anders kon. Cecile Saunders oprichter van de moderne hospicebeweging en de palliatieve zorg. Zij sprak de volgende mooie woorden uit: 'Jij doet ertoe, omdat jij jij bent. Jij doet ertoe tot de laatste minuut van je leven en we zullen al het mogelijke voor je doen. Niet alleen om je te helpen rustig te sterven, maar om je te helpen te leven tot je sterft.'

"Maarten is hier in 't Hospice Maarten gebleven."

'Dank!'

Maarten

Vervolg van pagina 1

Toelichting van de redactie:

Maarten verbleef ca. 6 weken in het Hospice. Tijdens zijn verblijf heeft hij veel aantekeningen gemaakt. Hij was voornemens om m.b.v. deze aantekeningen een verhaal te maken voor de Nieuwsbrief van 't Huis van Heden. Hij heeft gesproken met de vrijwilligers en de coördinatoren over zijn verblijf en wat dit voor hem betekende. Helaas heeft Maarten zijn verhaal niet meer kunnen schrijven. In overleg met de familie van Maarten heeft coördinator Jannie Dol aan de hand van de aantekeningen het verhaal op papier kunnen zetten.

Als dank voor de zorg heeft de familie onderstaand mooi berichtje geschreven, met het verzoek om dit toe te voegen aan Maarten zijn verhaal.

Beste medewerkers, vrijwilligers en coördinatoren

Langs deze weg willen we onze grote dank en diepe bewondering uitspreken voor jullie liefdevolle aandacht en inzet bij de begeleiding van Maarten tijdens de laatste fase van zijn leven. Het is een betekenisvolle periode voor hem (en ons) geweest. Maarten voelde dat hij zichzelf kon zijn en ervoer veel steun en inzicht aan de, vaak ook nachtelijke, gesprekken met velen van jullie. Hij voelde zich uitgenodigd zijn vragen en zorgen zonder terughouding ter sprake te brengen. Vaak vertelde hij daarover als we bij hem waren. Jullie gastvrijheid was hartverwarmend: we vonden een compleet verzorgde tafel voor een gezellige lunch met Maarten op de belangrijke dag dat we samen met hem naar een registratie konden kijken van

Don Quichot, zijn eeuwige held, gespeeld door Huub van der Lubbe. Het werd een onvergetelijke middag.

Bijzonder was het ook dat we de laatste dagen vele uren bij en met Maarten konden doorbrengen op weg naar zijn laatste vertrek. We danken jullie uit de grond van ons hart en wensen jullie veel kracht om dit mooie werk te blijven doen.

Zus en zwager van Maarten

Een nieuw bestuurslid stelt zich voor

Mijn naam is Martin Hoogerkamp. In januari heb ik het penningmeesterschap van de Stichting Vrienden van het Hospice Zuidoost-Drenthe overgenomen van Janny Hofsteenge. Ik woon samen met mijn gezin in Odoorn. In het dagelijks leven werk ik met veel plezier bij Menso de leer/werkorganisatie van de gemeente Emmen. Ik ben daar verantwoordelijk voor de financiën en bedrijfsvoering. In mijn vrije tijd ben ik actief sportbeoefenaar: zwemmen en wielrennen. Tot 2022 ben ik actief betrokken geweest bij de lokale politiek in Zuidoost-Drenthe en in mijn woongemeente Borger-Odoorn. Sinds die tijd zet ik mij ook maatschappelijk in voor het realiseren van dementievriendelijke gemeente(n). Het Hospice kwam op mijn pad en toen Janny mij vroeg om haar functie over te nemen heb ik direct 'ja' gezegd. Ik hoop dat ik de komende jaren samen met andere vrijwilligers een actieve bijdrage mag leveren aan een mooie toekomst van het belangrijke werk van het Hospice in Emmen.

Terugblik op 2023

Na de twee voorgaande woelige corona jaren hebben we in 2023 het gehele jaar de vijf gastenkamers beschikbaar gehad. En hoewel we met 52 gasten (31 vrouwen en 21 mannen) iets minder gasten hadden dan voorgaande jaren was de bezettingsgraad van de kamers met 85% ruim hoger. Mede door een aantal langdurige opnames kwam het totaal van het aantal ligdagen op 1546. Op 135 dagen waren alle vijf kamers bezet. Ondanks de hoge bezetting hebben maar relatief weinig mensen enkele dagen op de wachtlijst gestaan voor een plaats in het Hospice. De verblijfsduur in het Hospice varieerde van één dag tot ruim honderdvijftig dagen met een gemiddelde van 29 dagen. De leeftijd van de gasten was van midden veertig tot ruim negentig jaar. Van een vijftal gasten is de gezondheid tijdens hun verblijf in het Hospice zodanig verbeterd dat ze naar huis konden of opgenomen zijn in een verzorgingshuis. Zodra er vier of vijf kamers bezet zijn, worden er voor één dagdeel een extra paar vrijwilligers ingeroosterd. De hoge bezettingsgraad in 2023 heeft daardoor ook extra inzet van vrijwilligers gevraagd. We zijn dan ook heel blij dat we 8 nieuwe vrijwilligers hebben mogen verwelkomen in het afgelopen jaar. De training van de nieuwe vrijwilligers gebeurt gedurende vijf dagdelen intern door de coördinatoren. Aangezien 't Huis van Heden ruim 17 jaren bestaat zien we geleidelijk aan ook vrijwilligers afscheid nemen van het Hospice. Deze vrijwilligers zijn we veel dank verschuldigd. Mede door hun jarenlange inzet heeft het Hospice een belangrijke positie gekregen in de terminale zorg in Zuidoost-Drenthe.

Ook de inzet van vrijwilligers voor de terminale thuiszorg in Zuidoost-Drenthe wordt geregeld door de coördinatoren vanuit het Hospice. De werkdruk en het takenpakket van de twee beroepsmatige coördinatoren wordt steeds groter. We zijn dan ook blij met de inzet van de drie vrijwillige coördinatoren.

Nieuwe vrijwilliger coördinator stelt zich voor

Afgelopen december kreeg ik de vraag of ik vrijwilliger/coördinator wilde worden. Ik was als beeldend begeleider al 2 jaar werkzaam in het Hospice: en dus ik kende het Hospice al wel van binnenuit. Nadat ik ongeveer 20 jaar in de oncologische en palliatieve zorg had gewerkt als verpleegkundige, kreeg ik nu het aanbod om op mijn zestigste levensjaar wederom een bijdrage te leveren aan de hospicezorg; de zorg die me zo vertrouwd en dierbaar is.

“Ja, dat wil ik heel graag doen!” was mijn antwoord. Naast mijn werk als hospiceverpleegkundige heb ik diverse opleidingen gevolgd op het gebied van (kunstzinnige) coaching en begeleiding. Een aantal van jullie kennen mij al in de rol van beeldend begeleider. Afgelopen november was ik net gestopt met lesgeven/trainen (van de ‘Leergang beeldende begeleiding in de laatste levensfase’). Toen deze vraag gesteld werd, voelde ik de tijd en ruimte om dit aanbod met veel plezier en enthousiasme aan te nemen. Mijn zorghart ligt al jarenlang in de hospicezorg. We vormen met elkaar, de vrijwilligers samen met de verzorgenden en de coördinatoren, een liefdevolle cirkel om de gasten en hun dierbaren heen. We zijn aanwezig met onze aandacht, zonder onszelf op te dringen. We zijn er als het nodig is in alle facetten die van ons gevraagd kunnen worden. Iedere gast is weer anders en dat maakt ons werk zo boeiend en bijzonder.

Vervolg van pagina 2

Iedere keer vraagt het weer zorgvuldig afstemmen op de behoefte van de gast. De gast spiegelt mij als het ware en leert mij wat leven en sterven is. Ik blijf als beeldend begeleider in het Hospice werkzaam. Ik merk dat het mooi aansluit op elkaar en mijn werk als vrijwilliger coördinator verdiept. Een bijdrage in deze vorm te mogen leveren aan het hospice, in deze vorm, stemt mij dankbaar. Ik houd van samenwerken, plezier hebben met elkaar en ben altijd op zoek naar verbinding. Het Hospice is een plek waar ik mij thuis voel. Ik voel me geborgen door de mensen die er werken en het Hospice ook een warm hart toedragen.

Aandacht voor humor in het Hospice

Speciaal voor de zorgvrijwilligers en thuisvrijwilligers was er op 8 april jl. een humorworkshop georganiseerd. In de workshop werd ons duidelijk wat je met humor kan bereiken. Humor produceert allerlei positieve stoffen zoals dopamine. Dit helpt je ontspannen en ontstressen. Er zullen vast mensen zijn die de overtuiging hebben dat lachen in 't Hospice niet past. Toch weten wij dat er ook hier behoefte aan is. Iedereen leeft tenslotte totdat men sterft en humor is in sommige situaties her beste medicijn bij pijn en verdriet.

Lachen en huilen gaan ook vaak samen. Door te lachen barst je open en vindt opgekropt verdriet een uitweg. Een lach kan ook zorgen voor barstjes in de werkelijkheid waardoor het licht weer naar binnen kan. Al is het maar voor even.

L Lef. Durf risico's te nemen en stap uit je comfortzone

A Authentiek, durf jezelf te zijn met jouw eigenaardigheden

C Creatief, wees creatief en flexibel

H Heden, leef in het moment en maak dat wat leuker.

Het hospice: rookworstje

Het is avond in het Hospice en erg rustig. Iedereen is verzorgd, sommige gasten liggen in bed nog wat televisie te kijken, een andere gast slaapt en mevrouw Bessens is nog wakker. "Kom je even zitten?" vraagt ze, als ik binnenkom om te informeren of ze iets nodig heeft. Vanwege een eerdere hersenbloeding spreekt ze wat onduidelijk maar we kunnen haar meestal goed verstaan. Ik vertel mijn collega dat ik even bij mevrouw Bessens ga zitten, zorg voor een kop thee voor haar en een koffie voor mij en ga bij haar bed zitten. Mevrouw Bessens ligt in bed en kijkt me aan. De kanker heeft haar flink te pakken en met de hersenbloeding kort geleden en diverse uitzaaiingen in haar lichaam vond ze het welletjes. "Geen bestralingen en kuren meer," is haar stellige uitspraak. Uiteraard doen we er alles aan om het haar zo comfortabel mogelijk te maken en dat lukt gelukkig heel goed. Als een prachtig klein prinsesje van 93 jaar ligt ze me met stralende ogen aan te kijken. "Wat ziet u er mooi uit," zeg ik. "U straalt helemaal." Ze begint te lachen en met de haar zo tekenende humor zegt ze: "Dat zeg je zeker tegen alle leuke meisjes, hè?" Ik schiet in de lach en ze gaat verder: "Nou, zo gemakkelijk ben ik niet te versieren hoor!" En ze vertelt een mooi verhaal over hoe zij en haar man – die twaalf jaar geleden is overleden – elkaar op het kantoor waar ze beiden werkten hebben ontmoet en hoe dat uitbloeide tot

een fijn huwelijk van tientallen jaren. "Maar even wat anders," zegt ze moeizaam. Ik vermoed dat ze wat vermoeid raakt en vraag of ze eerst wil rusten. "Nee, nee," zegt ze. "Dit is belangrijk en ik kan binnenkort genoeg rusten." Ze lacht er smakelijk om. "Maar kun je me even helpen om anders te gaan liggen?"

Als ze comfortabel ligt, zegt ze: "Ik denk dat het bijna tijd voor me is en dat ik nu snel bij Henk ben. Ik heb vanmiddag een rookworstje gezien en ik voel zelf ook dat het bijna tijd is. En ik ben er helemaal klaar voor. Is het raar dat ik me verheug?" "Helemaal niet raar," zeg ik. "Zo te horen is er veel moois op komst voor u." "Reken maar!" lacht ze.

Ondertussen zit ik me af te vragen waar dat 'rookworstje' op slaat. Zou ze dingen zien die er voor ons niet zijn? Dat gebeurt wel vaker zo vlak voor het sterven. Ik besluit het gewoon te vragen. "Wat had u vanmiddag gezien, zei u?" vraag ik. Ze denkt even na. "Een rookworstje, in de tuin!" zegt ze. Ik kan het niet laten en zeg: "Die was dan zeker op zoek naar de stampot." Ze kijkt me een beetje raar aan. "Stampot?" zegt ze. "Ja bij stampot hoort een lekker rookworstje toch?" vraag ik. Ze staart me een paar seconden verbijsterd aan en krijgt een lachbui waarvan ik bijna bang word dat het de laatste zou kunnen zijn. "Ooohooo," giert ze het uit. "Ik kom niet meer bij!" Het lachen gaat over in een gemene hoestbui en ik help haar overeind om haar zacht op de rug te kunnen kloppen. Al hoestend snikt ze nog na van het lachen. Ze ziet mijn ietwat twijfelende glimlach (ik weet niet of ik nou moet meelachen of niet) en zegt: "Komt natuurlijk dat ik mijn gebit niet in heb, maar ik zei rookworstje, geen rookworstje!" Ik snap er niets meer van en besluit om het er maar bij te laten, al is het maar om niet nog een hoestbui op te wekken. Dan ineens dringt het tot me door: roodborstje klinkt als rookworstje als je wat moeilijk praat en je gebit niet in hebt.

Nu kom ik niet meer bij van het lachen. Mevrouw Bessens zegt: "Hou op hoor, anders begin ik ook weer. Maar je hebt het door, begrijp ik?" "Roodborstje," zeg ik. "Ik dacht echt dat u rookworstje zei." We lachen er nog wat om samen en ze vertelt dat ze gelezen had dat roodborstjes boodschappen uit het hiernamaals brengen. "Daarom vond ik het zo mooi," vertelt ze. "Ik denk dat

Henk al zit te wachten." De verpleegkundige komt binnen om mevrouw Bessens haar medicatie te geven en ik wens haar alvast welterusten. "Niet vergeten hè, volgende keer als je stampot met roodborstjes eet," lacht ze: het klinkt nog steeds als rookworstjes. Ik beloof het haar. De verpleegkundige kijkt ons om beurten aan. Ik leg het haar straks wel uit.

Mevrouw Bessens vertrok een paar dagen later heel vredig en kalm naar haar Henk. Ik mag graag denken dat ze hem het verhaal over het rookworstje in geuren en kleuren heeft verteld. Ik ben het in elk geval niet vergeten en de eerstvolgende keer dat ik stampot at, schoot ik in de lach. Uiteraard moest ik even uitleggen thuis waar dat over ging. Een fijne herinnering aan die mooie, lieve prinses met haar stralende lach.

Palliatieve zorg

Leven doe je op je eigen manier

Sterven ook

Loesje

Janny Hofsteenge stopt als bestuurslid

Ongeveer 14 jaar geleden alweer werd ik gevraagd om erover na te denken om bestuurslid te worden van de Stichting Vrienden van het Hospice Zuidoost-Drenthe. Ik was als raadslid van de gemeente Borger-Odoorn op de hoogte van het bestaan van het Hospice, mede omdat onze gemeente ook zijdelings betrokken was bij de oprichting. Als raadslid ben ik dan ook bij de opening van het Hospice in 2006 aanwezig geweest. Het is gebruikelijk dat er uit elk van drie gemeenten, Emmen, Borger-Odoorn en Coevorden een bestuurslid plaats neemt in het bestuur van Stichting Vrienden van het Hospice Zuidoost-Drenthe. Door een oud raadslid van de gemeente Borger-Odoorn werd ik gevraagd plaats te nemen in het bestuur. Ik heb er niet lang over hoeven nadenken. Het was voor mij op deze manier een mooie en dankbare kans om bij het Hospice betrokken te zijn. Aan de afgelopen jaren heb ik fijne herinneringen. In het begin vergaderen bij de familie Rensen aan de keukentafel met het bestuur in een prettige sfeer met fijne collega's bestuursleden. Die fijne sfeer is altijd in ons bestuur aanwezig geweest. Samen besturen in een prettige sfeer is belangrijk om het bestuurslidmaatschap goede inhoud te geven. De Stichting Vrienden van het Hospice is opgezet om voor de financiële middelen te zorgen voor de exploitatie van het Hospice. Dit was voor mij een dankbare taak, eerst als algemeen bestuurslid en daarna als penningmeester. We zijn in ons bestuur altijd met veel passie en betrokkenheid bezig om de financiën zo goed mogelijk op orde te hebben, maar ook de aandacht voor andere zaken betreffende het Hospice zijn belangrijk binnen het bestuur. Door de jaren heen heb ik diepe bewondering gekregen voor allen die bij het Hospice betrokken zijn. Ieder draagt op haar/zijn manier een steentje bij om het voor de gasten zo comfortabel mogelijk te maken in de laatste levensfase. Ik heb het met veel plezier gedaan en dank ieder met wie ik in al die jaren in contact ben geweest voor de prettige samenwerking.

NL doetdag 2024

Dit jaar hadden ruim 20 vrijwilligers zich opgegeven om de handen uit de mouwen te steken tijdens de NL Doet Dag op 16 maart bij het Hospice. Dankzij het mooie weer konden men buiten volop aan de slag.

De terrassen bij de gastenkamers zijn schoongemaakt en de tuinsets er weer neergezet. Er werd veel blad geruimd, de borders opgeschoond, de vijvers gereinigd, opnieuw houtsnippers aangebracht en de ramen gewassen. Alles gereed gemaakt voor het voorjaar. Ook binnen werd het nodige opgeruimd en schoongemaakt. Onder de deelnemers was dit jaar ook burgemeester Eric van Oosterhout aanwezig. Behalve dat ook hij flink de handen uit de mouwen stak had hij ook tijd om een praatje te maken met de gasten in het hospice. De Nldoet- dagen is een initiatief van het Oranjefonds, zo'n 7000 instellingen/organisaties melden zich jaarlijks aan om mee te doen. Tienduizenden vrijwilligers zetten zich in tijdens deze dagen en maken kennis met vrijwilligerswerk. De deelnemende instellingen en/of organisaties krijgen een vergoeding van het Oranjefonds ter bestrijding van de kosten

op deze dag(en) bijv. voor reinigingsmiddelen, koffie, thee en de lunch. Het was voor het Hospice de 10de keer dat het heeft deelgenomen aan de Nldoet dagen en iedere keer met veel succes. 'Een frisse schone start voor het Hospice in 2024'

Wist u dat.....?

- de besturen van de Stichting Hospicezorg Zuidoost-Drenthe en de Stichting Vrienden van het Hospice Zuidoost-Drenthe gezamenlijk een nieuw beleidsplan voor de periode 2024-2034 hebben opgesteld?
- de afgelopen periode 10 nieuwe vrijwilligers zijn gestart in het Hospice en bij de vrijwillige thuiszorg? Samen hebben ze inmiddels de introductie cursus gevolgd. Wij wensen de nieuwe vrijwilligers een fijne tijd toe in het Hospice en/of bij de cliënten thuis.
- wij nog behoefte hebben aan nieuwe vrijwilligers voor bij de cliënten thuis? Voor het Hospice zijn nog enkele kook- en tuinvrijwilligers zeer welkom. Voor meer informatie kunt u contact opnemen met één van de coördinatoren (0591-651120)
- er in onze groep vrijwilligers ook personen zitten met muzikale en zangkwaliteiten? Afgelopen kerst hebben deze vrijwilligers prachtig gezongen voor onze gasten in het Hospice.
- het bestuur en de leden van KBO-afd. Emmen onlangs het besluit hebben genomen hun activiteiten te stoppen en de afdeling op te heffen? Uit de overgebleven baten mocht de Stichting Vrienden van het Hospice € 1.000,00 ontvangen. Waarvoor heel veel dank!
- het Hospice periodiek al vele jaren bij een groot aantal supermarkten in de regio, zeer succesvol een statiegeldactie mag houden? Jo Koop, bestuurslid van Stichting Vrienden van het Hospice was blij verrast toen hij in april samen met een kassière de bonnen bij supermarkt Plus te Dalen mocht gaan optellen. Het tellen duurde bijna een uur, met als resultaat het recordbedrag van € 762,20. We waarderen het zeer dat zoveel supermarkten in de regio ons in de gelegenheid stellen om d.m.v. het statiegeld geld in te zamelen voor het Hospice.
- de VPTZ (Vrijwilligers Palliatieve Terminale Zorg), de overkoepelende organisatie van de hospices in Nederland, dit jaar haar veertig jarig bestaan viert. De VPTZ is in 40 jaar uitgegroeid tot een vereniging met ruim tweehonderd leden (hospices en thuiszorg-organisaties) en 13.000 vrijwilligers. Aan ca. 14.000 cliënten wordt jaarlijks zorg verleend. Mede door al de vrijwilligers is Nederland een 'Koploper in de wereld op het gebied van de Palliatieve Zorg'.

Deze Nieuwsbrief is een uitgave van:

't Huis van Heden, Hospice Zuidoost-Drenthe
Markeweg 1 7822 GC Emmen

Telefoon: 0591- 65 11 20

E-mail hospice: info@hospice-emmen.nl

E-mail redactie: nieuwsbrief@hospice-emmen.nl

Website: www.hospice-emmen.nl

Bankrekeningnummer NL 95 RABO 0123222877 t.n.v. Stichting Vrienden van het Hospice Zuidoost-Drenthe.